

der sælges til at bygge paa; der er ingen Grund til at paalægge en Mand, som kun vil have en Plads til at bygge paa, en vis snever Begrændsning; thi han maa vide, hvad han behøver til at sætte sit Huus paa, og det er i det Væsentlige Alt, hvad han behøver. Den Bestemmelse, der hidtil har været gjældende, nemlig at en saadan Eiendom skulde tillægges mindst 1 $\frac{1}{2}$ Tdr. Land boniteret Jord, holder jeg for mere skadelig end gavnlig. Saaledes som Arbeidsforholdene efterhaanden have udviklet sig, vil Arbeidskraften søge hen til de Steder, hvor Arbejde er at faae og hvor den mindre er bunden til de stedlige Forhold, bliver en saadan lille Lod, som ikke kan ernære en Familie, som ikke kan bære Befolkningen ved Hestehold, hyppigere mere til Byrde end til Gavn; og paa den anden Side gjør den det meget bekosteligt for en Mand, der ellers vil være istand til at skaffe sig selv Huusly, at faae en Grund, hvorpaa han kan sætte sit Huus. Jeg veed meget godt, at man kan frelgjøre sig for alle disse Indskrænkninger, og at det jævnlige skeer ad Bevillingsveien; men jeg troer, at det er gavnligt, at hæve dette Forhold; thi det er en byrdefuld Ting for den høiere Bestyrelse, at skulle blande sig i alle disse Forhold, og det er i høi Grad behyrdende for Befolkningen, selv at skulle søge en Bevilling til at foretage en Handling, som i sig selv synes at burde tilstedes uden Bevilling. Disse to Paragrapher udgjøre den første Deel af Loven.

Hvad angaaer den Bestemmelse, der indholdes i den anden Deel af Loven, i § 3, da skal jeg indrømme, at den kan være forbunden med større Uanseligbed, og dersom den erebe Minister ikke seer sig istand til at gaae ind paa den, skal jeg være villig til selv at stille Endringsforslag til anden Behandling om, at denne Paragraph bortfalder. Søvrigt troer jeg, at en saadan Bestemmelse, paa de Steder, hvor den passer, baade kunde og burde bringes i Anvendelse, men det er jo bekjendt, at Forholdene ere forskjellige paa de forskjellige Steder, saa at det maaskee kan være betænkeligt, at give en almindelig Lov for at løse den Opgave, man tilsigter at løse, nemlig at sætte vedkommende

Besiddere af Kjøbstadjorder istand til med større Lethed at afhænde dem. Efterhaanden som Kjøbstædernes Afsondring fra Landet mere og mere ophører, blive de Forhold, der besværliggjøre Salg og Omsætning af Kjøbstadjorder, mere og mere trykkende, ligesom de blive unaturlige; men det Besvær, som egentlig er søgt afhjulpet ved Bestemmelsen i § 3, er dog af en anden Art, idet det nemlig hidrører fra en Lov af 1811, der gjælder paa mange Steder, ifølge hvilken der skal paalægges en bethdelig Afgift til Communnens Kasse, hver Gang en Tønde Land Kjøbstadjord af en vis Art bliver afhændet og gaaer over til en ny Kjøber, indtil Jorden paa denne Maade er kommen til at bære, jeg troer en Tønde Byg. Denne Afgift af en Tønde Byg paa god Kjøbstadjord eller paa de Kjøbstadjorder hvis Areal i det Hele ikke er stort, kan gjerne siges ikke at være meget høi, efterdi man, naar de Jorder, der ligge til Kjøbstæderne, ikke ere meget store, ved den Gjøbningskraft, der er tilstede, kan tilveiebringe et saadant Agerbrug, at selv de mindre gode Jorder bringes, om ikke ganske paa lige Fod, saa dog temmelig paa lige Fod med de oprindelig gode Jorder; men naar det Jordareal, der ligger til Kjøbstæderne, er meget stort, og Jorderne ere af maadelig Bestaaffenhed, kan dette ikke opnaaes, og i saadanne Tilfælde bliver den Byrde, der saaledes bliver paalagt ved Omsætningen, man kan gjerne sige, utaalelig, den lader sig ikke bære. Jorderne ville ikke i lang Tid kunne komme til at frembringe det Fornødne, for ved Siden af en saadan Afgift tillige at kunne skaffe en Salgspris. Jeg har troet at rette paa dette Forhold ved istedetsfor at binde Bestemmelsen til Tønde Land, at binde den til Tønde Land boniteret Jord, saa at en Tønde Land boniteret Jord i Tidens Længde kommer til at bære den samme Afgift, som man nu forlanger af den enkelte Tønde Land, men hvorved Afgiften bliver fordeelt paa en mere ligelig Maade, som Jorden efter sin Bestaaffenhed bedre kan taale.

N. Jensen: Den erebe Forslagsstiller svæver i en Misforstaaelse, naar han troer, at Forordningen af 3die December 1819 gjør